

⁵⁷Amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki: Követlek, akárhova mégy. ⁵⁸Jézus azonban így felelt: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania. ⁵⁹Egy másikhoz pedig így szólt: Kövess engem! De ő ezt kérte: Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat! ⁶⁰Jézus így válaszolt neki: Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát! ⁶¹Egy másik is ezt mondta: Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől! ⁶²Jézus pedig így felelt: Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.

Kedves Testvéreim!

Két héttel ezelőtt vitorlázni voltunk a Balatonon. Apósom kedvenc hobbija meglehetősen népes rajongótábort tudhat maga mögött, ha a felsorakozó kapitányjelöltek számát nézem. A gyerekek sorra jöttek, hogy ők szeretnék vezetni a vitorlást. Mindegyik kapott lehetőséget. Miközben apósommal együtt fogták a kormányt a kapitány magyarázta nekik, hogy mire kell figyelni. Megmutatta nekik a célt: oda tartunk, aztán magyarázta, hogy a szél viszont nem mindig engedi, hogy egyből oda menjünk, néha máshogy kell haladni, sokszor épp mintha az ellenkező irányba mennénk. Figyelni kell az árbóc tetején a széljelzőt. A kis kapitányok nagy komolysággal figyelték az előttük lévő célt, és a megszerzett szaktudást felhasználva néztek fel az árbóc csúcsára. A papa közben ott volt mellettük és nem engedte el a kormányrudat.

Miközben gyermekeink tanulgatták a vitorlázás fortélyait azt gondolom több fontos dolgot is megtanultak. Fontosak a célok, fontos, hogy tudjuk merre tart az életünk. A következő, hogy ezt a célt mindig tartsuk a szemünk előtt. Nem szabad elfelejteni akkor sem, amikor épp nem látjuk magunk előtt. A harmadik, ahhoz, hogy a célt elérjük nem a mögöttünk lévő dolgokkal kell foglalkozni, hanem figyelni kell a szelet, és arra menni, amerre a szél vezet.

Mai alapigénk három ember találkozását írja le Jézussal. A három emberről nem tudunk meg sokat. Arról sem, hogy mi lett a következménye a Jézussal való találkozásnak az életükben. Ez a szakasz nem erről a három emberről szól, hanem arról, hogy mit gondolunk mi Jézus követéséről, és mit gondol ugyanerről ő.

Az első ember odamegy Jézushoz. Tudja mit akar. *Követlek, akárhova mégy.* Ezt az embert bizonyára megérintette valami Jézusból. Vagy egy csodája, vagy a tanítása... nem tudjuk, mindenesetre kész rá, hogy kövesse, hogy a tanítványa legyen. *Követlek, akárhova mégy.* Jézus nem áll le vele vitatkozni. Nem prédikál neki, hogy: azt se tudod, hová megyek, nem tudod, hogy az az út amelyre most elindultam, hová vezet. Én tudom, hogy bizony keserűséggel van tele, és kereszt a vége. Mert az emberfia azért jött, hogy életét adja váltságul sokakért.

Jézus nem oktatja, ahogy később Pétert, aki szintén valami hasonlót mond neki: *kész vagyok veled menni akár a börtönbe, akár a halálba is...*

Jézus ennek a számunkra ismeretlen embernek csupán ennyit mond: *A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.*

Elsőre értelmetlennek tűni ez a válasz. De ha kicsit jobban belegondolunk, akkor egy nagyon fontos kérdés húzódik meg Jézus szavai mögött: vajon fel tudná-e adni mindent, MINDENT az Isten országáért?

Amikor Jézus megszólítja Pétert, Andrást, Jakabot és Jánost ők otthagyják a halászhálót, a munkájukat, a mindennapi betevőért folytatott küzdelmüket, az egzisztenciájukat, mindent. Péter egyszer meg is jegyzi Jézusnak: *Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged.*

Jézus követése azzal jár, hogy új célt tűzök ki az életemnek. Ez a cél pedig ő maga. Őt követni annyit jelent, mint feladni saját magadat. Feladni mindent. Pál apostol így fogalmazza ezt meg a Galata levélben:

²⁰*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve. Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem. Azt az életet pedig, amit most e testben élek, az Isten Fiába vetett hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érttem.*

Pál, Péter és a többi apostol valóban mindent hátrahagytak, és elindultak Jézus követésében életük valódi célja felé. És eközben hirdették az ígét, akár alkalmas, akár alkalmatlan időben. Jézusról tettek bizonyosságot akkor is, amikor szívesen fogadták ezt, de akkor is, amikor börtön, megkövezés, halál járt érte. Hátszélben és szembeszélben egyaránt. Mert volt céljuk, és ettől a céljuktól Jézus Krisztustól senki nem tántoríthatta el őket.

A második embert mai alapigénkben Jézus szólítja meg: *kövess engem! De ő ezt kérte: Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat!*

Figyeljük meg. Ez az ember nem kihátrál Jézus hívása elől, hanem azt mondja: oké, rendben, követlek, csak előbb, hadd teljesítsem kötelességemet. Hivatkozási alapja elég erős: apja temetése. A halottak eltemetése

ma is elsőbbséget élvez. Így volt ez akkor is. Még a törvénytannulmányozás és az imádság alól is felmentett. Jézus válasza éppen ezért sokkoló:

⁶⁰Jézus így válaszolt neki: *Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!*

Ilyet nem mondhatott Jézus vélik sokan. Ez szembe megy az emberséggel is. De ne Jézus válaszában keressük a hibát. Az ő válasza valóban meghökkenítő. De ugyanígy megdöbbenő a második ember kérése.

Jézus nem csekély dolgot kínál fel. Kövess engem, azaz bízd rám magad, az életed irányítását, mindenedet. Ez az ember pedig ezt nem tudja megtenni: emberi kifogása van. Ami emberileg nézve persze jogos, de az a célt elvesztette a szeme elől. Elfelejtette mi az igazán fontos. Mi az, ami az első: Mert bár a törvénytannulmányozás alól felment a halottjának eltemetése, de a szombatnap törvénye alól nem. Az alól nem, hogy Isten legyen az első. A szombat Istené, és ezért még temetni sem lehet szombaton. Ha innen nézzük, akkor bár radikálisak Jézus szavai – de talán érhetővé válik szigorú válasza. Ez az ember nem akarta átadni az irányítást neki. Rossz felé kormányozta ezzel élete hajóját, és az a szél, amely a vitorlában volt, nincs már. Még ma, míg hívása hangzik az Úrnak... énekeljük egyik énekünkben.

A szél irányítja a hajót és nem a hajó a szelet. Akkor, amikor minden rendben van, akkor, amikor kedvező a széljárás, az ember hajlamos azt gondolni, hogy lám, milyen szépen el tudom irányítani a hajót. De elég egy kicsit elmerengeni ezen, nem a szélre figyelni, hanem hátranézni, hogy milyen szépen szeli a habokat a vitorlásunk, és máris bekövetkezik az, amikről Jézus beszél.

A harmadik ember kérése is hasonló teljesen emberi, érthető: *Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől!* ⁶²Jézus pedig így felelt: *Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.*

Ennél az embernél is megjelenik a „de előbb”.

Elgondolkoztam, hogy nekünk, nekem, mennyi „de előbb” dolgom van. Mit helyezek én Isten elé az életemben? A családom, a gyerekeim, a munkám, a hobbim, a pihenésem, a szabadidőm, a nyaralásom... Mindig tudunk találni valamit, ami miatt halasztódik az, hogy templomba menjek. Kifogásaink jók, jogosak. Sokszor találkozom ezekkel a kifogásokkal. És mindegyiket meg tudom érteni, csak azt kellene megértenünk, hogy ezek a kifogások nem lesznek jók Isten előtt. Aki nem azt mondja, hogy ne búcsúzz el a családtól, hogy ne temesd el a halottadat, hogy add el mindenedet, hagyd ott a munkádat, az egzisztenciádat... Ő nem ezt mondja, csupán azt, hogy ezeket ne helyezd elé.

Ez nehéz. Ha nem lenne az, akkor Jézus nem foglalkozott volna ezzel a kérdéssel, és nem mondta volna azt, amit néhány sorral alapigénk előtt olvasunk: *Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem!*

Állítsuk be a hajót a szélnek megfelelő irányba. Ez lehet, hogy nem az az út, amit elterveztünk, de higgyük el, mindennek célja van, minden kitérőnek, minden kanyarnak, minden fölöslegesnek tűnő próbának, kísértésnek, nehézségnek. Mégpedig az, hogy eljussunk hozzá az ő országába. Ezért ne hátrafelé nézzünk, hanem nézzünk fel az árbócra, a golgotai keresztre naponként, hogy ne tévesszük el a helyes irányt.